

MÜLLER PÉTER SZÍAMI

Dalok fordítva

Komoly oka és előzménye van annak, hogy nagyon ritkán énekeltem – és ritkán éneklek most is – mások dalait, ha mégis, akkor általában a saját fordításomban, bár ebben is akadt már néhány kivétel. A rockzene, különösen annak artrock (alter, underground stb.) vonala gyakran érzékenyen, sőt paranoiásan ragaszkodik ahhoz, hogy megkülönböztessék a popzenétől. Én ezt soha nem tudtam átérezni. Akkor sem, amikor idolként emeltük magunk elé a Joy Divisiont, Cohent, Bowie-t, Nick Cave-et, a Roxy Musicot vagy a Talking Headst. Azoknak, akiknek ezek a nevek idegenül csengenek, álljon itt, hogy a hetvenes-nyolcvanas évek nagy alter-megújulásáról beszélek, amikor a legerőteljesebb költészet látványosan átrobbant a pop-rockzenébe. Dicséretként és rálegyintésként egyaránt elhangzott a szövegcentrikusság, egyúttal látványosan felduzzadt az erre érzékeny hallgatóság, és az említett sztárelőadók ritka magyarországi fellépései meg az ilyesfajta hazai zenekarok koncertjei látogatottsága is imponálóan megnőtt.

Tanulmányoztuk az élenjáró angol nyelvű kollégákat, és voltak hazai előzmények is, mert például Adamis Anna szövegei ritkán maradtak alul az övéikkel összevetve, de igazából mégis más volt a lényeg – nálunk a mondandó sűrűségét meghatározta, hogy olyat és úgy mondtunk ki, ami más műfajban a keleti blokkban akkoriban elképzelhetetlen volt. Ha mégis megpróbálta egy író, akkor az általában a kultúrhatalom azonnali ideges reakcióját és a betiltást eredményezte. Minket azonban nem lehetett rendesen betiltani, főképp azért, mert a zenekarok akkoriban eleve csak működési engedéllyel léphettek fel, amit az államhatalom rosszallása jelöl bármiikor visszavonhatott, nekünk pedig olyan, ugye, soha nem is volt... Ha nagyon nagy volt a nyomás, gyors névváltoztatás után, változatlan felállásban játszottunk tovább.

Ennek a bennünket sok mindenre kötelező helyzetnek lehetett a következménye az is, amit Kemény István valahogy úgy fogalmaz a Kedves ismeretlen című, korszakleíró regényében, hogy ezek a magyar alter dalszerzők azért írtak ilyen jó szövegeket, mert nem tudtak eléggé angolul, és azt hitték, hogy ennyire fenn van a mérce... Ebben is volt valami.

Mégis, meg kell adni, hogy az a mérce sokszor tényleg fenn volt. Laurie Anderson vagy Patti Smith, akiket nem csak a hölgyek iránti kötelező udvariasságból nem szeretnék kifelejteni a felsorolásból, például ugyanolyan komoly intellektuális és költői kihívást okoztak, mint fent említett költőtársaik.

Sok mindent fordítottam akkoriban, de érdekes módon arra soha nem kaptam inspirációt, hogy ezeket a szövegeket magyarra fordítsam, részben, mert úgy voltak jók, ahogy voltak, másrészt, mert ahogy mondtam, volt elég saját dalom, eszembe se jutott másokét énekelni, nem is voltam igazából énekes, inkább amolyan éneklő költő – mire megtanultam énekelni, addigra úgy tűnt, hogy ez a kategóriacímke véglegesen rajtam ragadt. Szeretem.

A fordulat Nick Cave-vel következett be. Kétszer is játszottunk együtt, végtelenül nagyra becsültem, és valamiféle kölcsönös rokonszenv is kialakult köztünk, onnan merem kölcsönösnek gondolni, hogy egyszer ő szólított le Amszterdamban, és szemlátomást ő is megörült nekem, nem csak fordítva.

Színészbarátom, Kari Györgyi egyszer azzal keresett meg, hogy szeretné, ha kiadnék és előtte persze (tizenketted magammal) fordítanék egy Nick Cave-kötetet. A kötet megszületett, akkor még kiadóként is dolgoztam (Jonathan Miller), és a kétnyelvű verseskönyv meg is jelent nálunk. Olyan nagyszerű fordítótársak munkája került bele, mint Eörsi István, Nádasdy Ádám, Tóth Krisztina, Háty János, Kemény István, Peer Krisztián, Parti Nagy Lajos, Havasi Attila, Babiczky Tibor, Szíjj Ferenc és Varró Dániel.

Akkor éreztem meg először a kihívást. Dalt fordítani azért nehezebb, mint általában verset, mert énekelhetőnek, költőinek és szövegűnek kell lennie egyszerre, ami azért olykor szinte megoldhatatlan feladat. Ettől mérhetetlenül izgalmas. A felsorolt költő-műfordítók között sajtóságot helyet biztosított számomra, hogy magam is előadó vagyok, tehát rá voltam kényszerítve, hogy ezerszer kontrolláljam, a szöveg fekszik-e a zenén. Komoly örömeztetet okozott, amikor döccenők nélkül el tudtam énekelni magyarul Nick Cave általam választott, mérhetetlenül nehéz dalát. Nyilvánosan sosem tettem meg, de jó volt tapasztalni, hogy a szöveg tükrözi az eredetit, ugyanakkor magyarul is elfogadhatóan sűrű erőt érzek benne a megszólalásakor.

Álljon itt tehát elsőként az általam fordított, kétrészes *Do You Love me?* – a *Mondd, hogy szeretsz!*

MONDD, HOGY SZERETSZ

DO YOU LOVE ME?

Nick Cave

Meghozta őt egy tűzviharos éj
 Vad harang zengett vad éjből
 Tudtam, hogy holtomig immár
 Szeretni fogom őt mindig féltőn
 Le is csókoltam ezernyi könnyét
 A Kínlódó Hölgyét, aki koldult
 Sőt, lopott is új kint, ha kellett
 Csak hadd lehessen holnap is feldúlt
 Örök ez az éj, ezüst a mennybolt
 A kápolna harangja csak cseng-bong

Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Csak úgy, mint én!

Azért kaptam őt, hogy rend legyen
 Félre is söpörtem őmiatta mindent
 Neki ósdi voltam, szánalmas kis hím
 S benne ott volt összes démonával Isten
 Jeges tombolást zúdít az ágyra

Arcán gunyoros nap izzik át
 Agyaras-karmos szörnnyé vált árnya
 Fénnel telt lénye tébolyt okád
 Sistergő szavak kéjfüstje megfojt
 S a kápolna harangja csak cseng-bong

Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Csak úgy, mint én!

Mert a te szíved csupa szerető szentség
 Hanem a lelked egy rémisztő zsarnok
 Hidd el, próbálok. Próbálok igazán
 De mégse megy, egyre csak rontok
 Jöjj, támogass föl, egyetlenem
 Olyan lent vagyok, söpredék
 És már itt is van, a Nap kihunyt
 Látom a combja közt folyni a vért
 Vacog az égen a megsebzett Hold
 S a kápolna harangja csak cseng-bong

Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Csak úgy, mint én!

Mert minden bevégeztetik
 Tudtam, hogy elveszítem, mielőtt láttam
 Megvettem bármit, hogy valahogy mégis jó legyek
 Esküszöm, bármit, nehogy kihasználjam
 Bokáján, karján bolond ékszerbolt
 S a kápolna harangja csak cseng-bong

Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Csak úgy, mint én!

MONDD, HOGY SZERETSZ (2. rész)

DO YOU LOVE ME? (PART 2)

Nick Cave

Tovább, csak tovább! Csak megyek tovább
 Hol ember még nem járt, de nem is kívánt
 A cipőm talpa már semmi, csak lyuk
 És a mélybe ránt egy golyó
 Kaland és halandzsa medrébe ér
 A dínókhöz s a jó öreg lovakhoz térve
 De most beomlik az úttest, s az örvény a mélybe
 Leránt a pulpitussal együtt
 Fölöttem ezüstös színházi mennybolt
 S a kápolna harangja csak cseng-bong

Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Csak úgy, mint én!

A színházban egy lányszemű férfi vár
 A gyerekkort ő tartja fogva
 Halál van a színen és ruhasuhogás
 Milyen helyes vagy! - egy beteg hang mondja
 Bámul ez a gunyoros, lányszemű férfi
 A színen egy gorilla áll most
 És köhögés, nyögés és ruhasuhogás
 Halál- és vaníliabűz, hangos
 Földbenyomott titok, mely mindent elmond
 És a zsebemben a pénzem csak cseng-bong

Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Csak úgy, mint én!

A plafont mostanra vér festi meg
 A vörös függöny fel-, a fény meg lemegy
 A terem csupa füst, fejből szól a szöveg
 A zsebemben a pénzem cseng-bong
 A nagy színpad recseg és ropog immár
 Gyerekkorom órája lassul, leáll
 És a helyes kis testemen groteszk a ruha
 Bokámig leér a hosszúgatya
 Tovább! És egyre fel!
 Szerelemre fel!
 Mondd, hogy szeretsz! Köszönöm, hogy mondod

Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Csak úgy, mint én!

A folyóparton a város egy óriás, ott guggol
 Megszül és megöl. a fiatalságnak annyi
 Egy szép nap végül gyenge leszel, hogy ugorj
 Szigorú tény, de fel kell adni
 Mondd, hogy szeretsz!
 Szeretlek, helyes vagy
 Tényleg szeretsz?
 Szeretlek, persze, helyes vagy

Drótok és csigák közt fiatalságom

Vaníliabűz, lányszemű, helyes majmok
 Nem érzem, igaz-e vagy hazug az álom
 Hamis emlékhegy, mit valónak tartok
 Na, tovább, és tovább! És előre még!
 Feljebb! Csak gyerünk! A szerelemért!
 Bokámon, karomon kék-zöld ékszerfolt
 A zsebemben a pénzem csak cseng-bong

Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!
 Mondd, hogy szeretsz!

Rengeteg munkám és sok, fejemben levő, készülő saját dalom miatt, dacára a jó érzésnek, amit a Cave-fordítás kiváltott belőlem, sokáig nem nyúltam újabb idegen anyaghoz. Egészen pontosan addig, amíg egy ígéretes, de azóta megszűnt lemezcég fel nem kért, hogy válasszak egy Leonard Cohen-dalt, fordítsam le, és énekeljem lemezre. Ez lett a *The Guests – A vendégek*, a magyar nyelvű Cohen-válogatás címadó száma. Sok szám sláger lett erről a lemeztől, a magamé már csak azért sem, mert a többi előadó repertoárjába illeszkedtek az általuk fordított dalok (Zorán, Koncz Zsuzsa, Kern András), az én zenekarom stílusába viszont nem. Így ez a dal jó ideig ennyiben maradt.

Egészen addig, amíg két évvel ezelőtt meg nem keresett Gordon Gábor, Az Élet Mentének magyarországi vezetője, aki először arra kért fel, hogy Jávari Ferenc Fegyával írjunk egy dalt a nemzetközi megmozdulás számára (*Soha többé Soah*), később pedig arra, hogy a hatalmas Dohány utcai Zsinagógában játsszunk egy támogató koncertet zenekarommal, a Müller Péter Sziámi AndFriends-szel. Az utóbbi felkérésnek éppen annyira tudtam örülni, ahogy az elsőnek, de úgy láttam, hogy a zenekar programja, stílusa és megszólalása nem adekvát ehhez a helyszínhez és alkalomhoz. Megbeszéltem a zenésztársakkal, köztük elsősorban a hangszerelő Kirschner Péterrel és a kezdeményező Gordon Gáborral, hogy létrehozunk egy magyar nyelvű Cohen-estet. A munka

során rájöttem, hogy nem lesz elég a lemez dalaiból szemezgetni, a szereplő dalok nagyobb részét le is kell fordítani. Ebben kiváló segítőre találtam a Cohen-fan Domonkos Péter személyében, aki később Máté fiammal együtt a nemrég megjelent terjedelmes Cohen-interjúkötet magyarításában is társam lett.

Az egyszeri alkalomra tervezett magyar nyelvű Cohen-koncert váratlanul nagy sikert hozott, azóta már sok helyen játszottuk a programot a pécsi Kodály Központtól az ország nagy zsinagógáin és legjobb koncerthelyszínein át egészen a Budapesti Kongresszusi Központig, ahol 2016. november 6-án, a nagy érdeklődésre való tekintettel dupla „Cohen magyarul” koncertet adtunk. Az első, délutáni koncert után szóltak, hogy meghalt Kocsis Zoltán. A második koncert elején a közönséggel együtt búcsúztunk tőle, a konferanszban ezen felül szóba hoztam, hogy Bob Dylan lett az év irodalmi Nobel-díjasa. Azt találtam mondani, hogy bármennyire lehet örülni annak, hogy személyében megtörtént a dalköltészet apoteózisa, én ezt a díjat egészen biztosan inkább Cohennek ítélem volna, nem csak azért, mivel irodalmárnak szerintem sokkal jelentősebb, mint Dylan, kiváló regények és fontos verseskötetek szerzője, hanem szimplán már csak amiatt is, hogy tíz évvel idősebb Dylannél, ki tudja, át bírná-e még venni, ha jövőre kapná meg? – Másnap reggelre meghalt Leonard Cohen. A lemez, amit hátrahagyott, a *You Want it Darker*, súlyosan rímel a szintén nemrég eltávozott David Bowie *Blackstar* című ego-nekrológ lemezére. Lehet, hogy ez a bölcs és veszett, tudatos távozók korszaka. Egyelőre eszembe se jutna bármelyik végső LP-ről fogni egy dalt, és magyarra fordítani. (A Google megtette helyettem...)

A Kongresszusi Központ-beli Leonard Cohen-estre jelent meg a fent említett, vaskos Cohen-interjúkötet, benne számos dalfordítás tőlem és másoktól. Talán érdekes lehetne, de nincs indítatásom a fordítás nehézségeiről és szépségeiről szövegpéldákkal, részletekbe menően írni, elég legyen talán annyi, hogy volt olyan, hogy egy-egy szón vagy kifejezésen, a lejáró határidővel dacolva hetekig elvitatkoztunk Domonkos Péterrel. Olyan kompromisszumot is boldogan köttem párszor, hogy egy meglevő, egészében nem túl szerencsés korábbi fordításból áttemeltem egy verhetetlen kifejezést, ha az az énekelhetőséget is maradéktalanul kiszolgálta. A mellékelt szövegek alapján Önök döntsék el, kellően homogén és kifejező lett-e a végeredmény. Számomra a lényeg: korábban is sokat hallgattam ezeket az emblemikus és kikerülhetetlen dalokat *A Jövőtől a Most irány Manhattanen* át *A vendégekig*, de csak a fordításkor, a szavankénti megküzdés során jöttem rá, hogy mekkora mélységeket kötnek össze micsoda magasságokkal, igazolva, amit Cohen röviden úgy mondott: „A dalokért oda kell elmenni, ahol a dalok vannak.” És illusztrálva a szerző egy másik verhetetlen megállapítását: „Mindenen van repedés. Így jut be a fény.” Sokan előttem rácsodálkoztak már Cohen életének ellentmondásaira, a magasztos-mocskos többszólamúságra. Én egy pillanatig sem, sőt, semmilyen másfajta (művész)életet nem tartok valódinak. Szitkozódó imádságok, amik felébresztik a hallgatóban az ösztönlemondás sovány örömeinek és iszonytató kínjainak ellentmondását. A halandóság sürgős bizonyossága annak minden romboló gondolati és érzelmi következményével együtt. Östudás, hit, kétely, bizonyosság, bohém hősiesség – Cohen a nők és Isten embere. Következzen tehát néhány szemelvény a végeredményből:

A VENDÉGEK

THE GUESTS

Leonard Cohen

Sorjában átjött mind
 És mind zavartan áll
 Nyíltszívű a legtöbb
 De törtszívű egy pár
 És nem tudják, hova tart az éjjel
 És nem tudják, hogy a bor most mért kell
 Drágám, úgy vágyom
 Úgy vágyom
 Úgy vágyom
 Úgy vágyom
 Ó... úgy vágyom rád

És táncba kezd, ki táncba kezd
 Vagy sírdogál kicsit
 „Csak beljebb, beljebb!”, szól egy hang,
 „Vendégség van ma itt...”
 És nem tudják, hova tart az éjjel
 És nem tudják, hogy a bor most mért kell
 Drágám, úgy vágyom
 Úgy vágyom
 Úgy vágyom
 Úgy vágyom
 Ó... úgy vágyom rád

És kóvályognak fel s alá
 És mind tanácstalan
 „Mondd, mért hagytál el engemet?”
 „Jaj, mutatkozz, uram!”
 És nem tudják, hova tart az éjjel
 És nem tudják, hogy a bor most mért kell
 Drágám, úgy vágyom
 Úgy vágyom
 Úgy vágyom
 Úgy vágyom
 Ó... úgy vágyom rád

Fáklya lobban hirtelen
 És feltárul a szentély
 Belépnek, és az arcukon
 Százfajta áhítat...
 És nem tudják, hova tart az éjjel
 És nem tudják, hogy a bor most mért kell
 Drágám, úgy vágyom

Úgy vágyom
 Úgy vágyom
 Úgy vágyom
 Ó... úgy vágyom rád

És édes étket oszt a kéz
 Míg köddé lesz a ház
 A kert is lassan eltűnik
 S a vendégek is, lásd
 És nem tudják, hova tart az éjjel
 És nem tudják, hogy a bor most mért kell
 Drágám, úgy vágyom
 Úgy vágyom
 Úgy vágyom
 Úgy vágyom
 Ó... úgy vágyom rád

És táncba kezd, ki táncba kezd,
 Vagy sírdogál kicsit
 S ki elveszett, az elveszett:
 Vendégség volt ma itt
 És nem tudják, hova tart az éjjel
 És nem tudják, hogy a bor most mért kell
 Drágám, úgy vágyom,
 Úgy vágyom,
 Úgy vágyom,
 Úgy vágyom,
 Ó... úgy vágyom rád

Sorjában átjön mind
 És mind zavartan áll
 Nyíltszívű a legtöbb
 De törtszívű egy pár
 És nem tudják, hova tart az éjjel
 És nem tudják, hogy a bor most mért kell
 Drágám, úgy vágyom
 Úgy vágyom
 Úgy vágyom
 Úgy vágyom
 Ó... úgy vágyom rád

GYÓGYÍTSON!

COME HEALING

Leonard Cohen

A meggyalázott szíveket
 Most hozd ide élém
 A szárnyaszegett esküket
 Az Ígéret Földjén
 Ki keresztben vagy éhen
 Épp haldokolni kezd,
 Jöjj, nagybeteg a lélek!
 Jöjj, nagybeteg a test!

És bűnbánattal zengjen
 Az ég felé a dal:
 Most nagybeteg a szellem!
 Most nagybeteg a kar!

A kegy a Földre toppant
 Ím, ajtót nyit a tér
 De csak a csend kopogtat
 A végítéletért

Csak sóvárgás az élet
 Bölcs szerelmek helyett
 Most nagybeteg a lélek!
 Most nagybeteg a test!

Az éj sötétje éled
 A fény betörni kész
 Mert nagybeteg a lélek
 És nagybeteg az ész!

Mondd, hol is van a nyitja?
 A vágy hogyan teremt?
 A földi szív tanítja
 Ím, a megtört szívet fent!

Hát hadd hirdesse zsoltár
 Hadd zengje rá az ég
 Hogy gyógyítson az Oltár
 És gyógyítson a Név!

Az ágak vágyva vágnak
 S a rügy odatalál
 A sápadt vér a tisztulást
 Úgy áhítozza már

És bűnbánattal zengjen
 Az ég felé a dal:
 Hogy gyógyítson a Szellem!
 Hogy gyógyítson a kar!

És bűnbánattal zengjen
 Az ég felé a dal:
 Ó, gyógyítson a Szellem!
 Ó, gyógyítson a Kar!

MOST IRÁNY MANHATTAN

FIRST WE TAKE MANHATTAN

Leonard Cohen

A börtönben húsz év szörnyen hosszú
 Csak töprengtem én a rendszer bűnein
 De jövőnk már, és velünk jön a bosszú
 Most irány Manhattan, s a végső cél Berlin

Most szóljon az a szózat, adjon jelet
 Most szóljon az a bőrszín, az a kín
 Most szóljon az a fegyver szavak helyett
 Most irány Manhattan, a végső cél Berlin

*Te úgy érzed, hogy összeillünk, Bébi
 Pompás a tested, és a lelked több mint szép
 De most harcba indul minden nő és férfi
 Te más vagy, te más vagy, más vagy, mért állnál közénk?*

Szerettél, mint suta lúzert
 Most bezzeg aggódsz, hiszen győzhetnék
 Ügyesen vetsz rám zablát
 De én kibújok abból még
 Te aludtál, míg gyötrődtem
 A harcunk tervein
 Most irány Manhattan, a végső cél Berlin

Nem izgat a fitnesztermi élet
 És nem számít, mi most a divatszín
 Mosnám már a húgomról a szégyent
 Most irány Manhattan, a végső cél Berlin

*Te úgy érzed, hogy összeillünk, Bébi
 Pompás a tested, és a lelked több mint szép
 De most harcba indul minden nő és férfi
 Te más vagy, te más vagy, más vagy, mért állnál közénk?*

Milyen hasznos a sok holmi, amit küldtél
 Kis majom meg furnér mandolin
 Csak aludj, Picinyem, kész a tervem:
 Most irány Manhattan, a végső cél Berlin

És majd emlékezz, ahogy a hangszeret nyúztam
 Majd idézd fel, hogy szólt a mandolin
 Ma van Apák Napja, s mi ezer sebből vérzünk
 Most irány Manhattan, a végső cél Berlin

TÁNCOLJ, A SZERELEM MAJD TART

DANCE ME TO THE END OF LOVE

Leonard Cohen

Táncolj nekem, szívem, most még ég egy hegedű,
 Táncolj, hogy a pánik helyett jöjjön kis derű,
 Olajágként reptess haza, hófehér galamb,
 Táncolj, a szerelem majd tart!
 Táncolj, a szerelem majd tart!

Ó, mutasd meg a tested, hogyha ketten maradunk,
 Hogy táncoltak Babylonban, ha nem voltak tanúk?
 Lassan mozdulj, táncold el a kimondhatatlant,
 Táncolj, a szerelem míg tart!
 Táncolj, a szerelem majd tart!

Táncold el a menyegzőt, higgyem, hogy újra van,
 Táncolj nagyon lágyan, és táncolj hosszasan,
 Mind a ketten felül vagyunk a szerelmünk alatt,
 Táncolj, a szerelem míg tart!
 Táncolj, a szerelem majd tart!

Táncold el a gyermeket, ki a Földre szállna még,
 Táncolj, hisz a kopott függöny a csókjainktól ég
 Táncolj körénk sátrat, ha az otthon nem lesz majd,
 Táncolj, a szerelem míg tart!

Táncolj nekem, szívem, amíg ég a hegedű,
 Táncolj, hogy a pánik helyett jöjjön már derű,
 Érints pusztá kezeddél, vagy kesztyűvel takard,
 Csak táncolj, a szerelem még tart!
 Táncolj, a szerelem majd tart!
 Táncolj, a szerelem majd tart!
 Táncolj, a szerelem majd tart!

Ezután már csak egy történet és egy példa kívánczik ide.

Csaknem tíz éve felkértek, hogy az énekes Ian Curtisről készült film bemutatója alkalmából, a Holland Kulturális fesztivál keretében játsszak néhány Joy Division-számot Szakcsi Lakatos Bélával, ahogy ezt korábban már megtettük Londonban és idehaza is. Azt válaszoltam, hogy érdekesebb lenne rockzenekarral. Erre az alkalomra jött létre az Isolated, amelynek jelenlegi bandánk, a Müller Péter Sziámi AndFriends egyenes folytatása.

Kakukktojásként a legkedvesebb Roxy Music-dalomat is az Isolated műsorába iktattuk. Ez volt a *Song for Europe*. Angolul énekeltem, de később elkészítettem rá a magyar szöveget. Az Isolated addigra felbomlott, az AndFriends-szel pedig frissebb célkitűzéseket tettünk. Talán egyszer még előkerül, de addig is:

A SONG FOR EUROPE

Roxy Music - Brian Ferry - Andy McCay

Mért várok itt?
Ez a néptelen bár
szól csak rólunk

Újra élem
minden percét,
mind, mi végleg
semmivé lett,
elveszett.

A Föld csak egy menhely,
csak emlék nekem,
üres kagylóhéj...

Bár itt fut a Szajna,
s a vén Notre-Dame
úszik rajta...

Nem látlak. Hol vagy?
Nincs több holnap,
nekünk már nincs időnk,
rég túl vagyunk,
hálát adunk
a tegnapiért...

A város most más,
bár a régi varázs
most is érint.
Sóhajt a híd, és a gondola száll,
de a csend sivár...

Újra élem
minden percét,
mind, mi végleg
semmivé lett,
elveszett.

Nekünk már nincs hová,
nincs már több hely,
maradnunk kell
a tegnapiért.

Tous ces moments
Perdus dans l'enchantement
Qui ne reviendront jamais
Pas d'aujourd'hui pour nous
Pour nous il n'y a rien
A partager,
Sauf le passé...
Tous ces moments
Perdus dans l'enchantement
Qui ne reviendront jamais,
Jamais,
Jamais.

A vége franciául van az eredetiben, úgy hagytam tehát én is. Egyszer elénekelttem a zenekarral és Szakcsival, lett volna még rajta csiszolni valóm, ezért az eredeti szöveggel - itt a link, ahol megnézhetik, ha bemásolják a YouTube keresősorába: <https://www.youtube.com/watch?v=3cF6shYOloQ>

Költészeti folyóirat
Első szám: 1995. október 10.
Megjelenik negyedévente

Alapító, főszerkesztő: Turczi István

Szerkesztik:
Turczi István (vers, tanulmány)
Zsille Gábor (olvasószerkesztő)
Király Farkas (on-line)
Vass Tibor (képzőművész)

Szerkesztőségi titkár: Pálos Anna
Lapterv: Takács József
Logo: Urbán Tibor
Tördelés: DT Pro Bt.

Szerkesztőség:
1147 Budapest, Gyarmat u. 106.
Tel./fax: 25-181-63
E-mail: tippcult@t-online.hu
Honlap: www.parnasszus.hu

Kiadja a TIPP-Cult Kft.
Felelős kiadó: Turczi István

Alapító mecénás: Ispánki László

ISSN 1219-3275

Lapunk megjelenését támogatta:

Nemzeti Kulturális Alap

Sokszorosítás: MIPRODUKT Kft.

Előfizethető a Kiadónál (1147 Budapest, Gyarmat u. 106.)
Megvásárolható webshopunkban: www.parnasszus.hu